

verdragen. Nu, ijdel was hij, maar moesten wij hem daarover hard vallen?

Iedereen heeft een zekere mate van ijdelheid, en is het vreemd, dat die eigenschap bijzonder ontwikkeld was bij een man van nederige afkomst, die de gelijke was geworden van de voornaamsten der stad, directeur of commissaris van de grootste instellingen, geroepen tot de hoogste ambten, lid van den raad, van de provinciale staten, van de eerste Kamer, ridder van den Nederlandschen leeuw, die profiteerende van de (toen nog platonische) liefde van de vorsten voor Afrika, zich een weg wist te banen tot de koninklijke paleizen, gast van Prins Hendrik, van den Duitschen Kroonprins, van den Koning der Belgen! Het zijn sterke beenen, die de weelde dragen, en welke beenen zouden onder den last van zooveel weelde niet bezwijken?

Als ik zeg, dat alle deuren voor hem openstonden, moet ik één uitzondering maken, en dat was hem een doorn in het oog: de Sociëteit Amicitia.

Nimmer had een jood den drempel overschreden: moest voor Pincoffs niet een uitzondering worden gemaakt? Toen men hem er over sprak, eischte hij, dat hij zou worden voorgedragen door den Burgemeester, den President der rechtbank en den President der Kamer van Koophandel, en dat dezen zich zouden verbinden om voor het lidmaatschap te bedanken, wanneer hij mocht worden gedeballoteerd.

Dit vond men te kras en de poort bleef voor hem gesloten: hij heeft het nooit vergeven.

Vreemd zal het menigeen toeschijnen, dat zijn vijanden en benijders zijn eerlijkheid niet in twijfel trokken: men hekelde zijn heerschzucht, zijn ijdelheid, zijn familiariteit, maar zijn reputatie van eerlijk man bleef ongerept; wel